

Sygn. akt I ACa 455/18

POSTANOWIENIE

Dnia 22 maja 2018 roku Sąd Apelacyjny w Krakowie, Wydział I Cywilny w składzie :

Przewodniczący: SSA Jan Kremer (spr.)

Sędziowie: SSA Jerzy Bess

SSA Sławomir Jamróg

po rozpoznaniu w dniu 22 maja 2018 roku w Krakowie

na posiedzeniu niejawnym

sprawy ze skargi Gminy Miejskiej K. o wznowienie postępowania zakończonego prawomocnym wyrokiem Sądu Apelacyjnego w K. z dnia 28 stycznia 2014r., sygn.akt I ACa 1474/13

w sprawie z powództwa Gminy Miejskiej K.

przeciwko E. P. i S. P.

o zapłatę

postanawia:

odrzuć skargę.

SSA Jerzy Bess SSA Jan Kremer SSA Sławomir Jamróg

I ACa 455/18

UZASADNIENIE

Gmina Miejska K. w dniu 13 kwietnia 2018 r. wniosła skargę o wznowienie postępowania w sprawie z powództwa Gminy Miejskiej K. przeciwko E. P. i S. P. o zapłatę zakończonej prawomocnym wyrokiem Sądu Apelacyjnego w K. z dnia 28 stycznia 2014 r., sygn. I ACa 1474/13. Skarżąca jako podstawę wznowienia wskazała, że jest nią uzyskanie wiadomości o tym, że pomimo braku ujawnienia jako właściciel w dziale II księgi wieczystej nr (...) prowadzonej dla nieruchomości położonej w K. przy ul. (...) – działka (...) obręb (...) Ś., przysługuje jej jednak legitymacja materialna do domagania się od pozwanych zapłaty za bezumowne korzystanie z części opisanej nieruchomości. W tym zakresie Skarżący powołał się na stanowisko Sądu Okręgowego w K. wyrażone w nieprawomocnym wyroku z dnia z dnia 11 stycznia 2018 r. sygn. I C 1369/15, stwierdzające, że pomimo braku prawomocnego wpisu w księdze wieczystej Gminie przysługuje legitymacja czynna w postępowaniu. Skarżący dostrzega, że stanowisko to odbiega od wyrażanych wcześniej przez sądy w tym Sąd Najwyższy stanowisk stwierdzających, że legitymacja czynna w postępowaniu którego przedmiotem jest wynagrodzenie za bezumowne korzystanie z nieruchomości wymaga wykazania przez powoda tytułu własności wpisem w księdze wieczystej. Jako podstawę skargi wskazano art. 403 § 2 k.p.c., a dodatkowo podniesiono, że skargę wniesiono z ostrożności procesowej dla zachowania terminu liczonego od dnia wyroku Sądu Okręgowego.

Sąd Apelacyjny ustalił, co następuje:

Sąd Okręgowy w K. wyrokiem z dnia 26 lipca 2013 r. (sygn. I C 674/11) oddalił powództwo Gminy Miejskiej K. przeciwko pozwany E. P. i S. P. o zapłatę 534 685,64 zł z ustawowymi odsetkami od dnia wniesienia pozwu. Na dochodzoną kwotę składały się: kwota 311 452,02 zł tytułem odszkodowania za zajmowanie przez pozwanych bez tytułu prawnego lokalu użytkowego położonego w K. przy ul. (...) w okresie od 1 lipca 2002 r. do 30 listopada 2008 r.,

a nadto kwota 223 233,62 zł skapitalizowanych odsetek, przy czym Gmina nie powoływała się nawet hipotetycznie po bycie właścicielem nieruchomości. Sąd Apelacyjny w K. oddalił apelację strony powodowej w dniu 28 stycznia 2014 r. Sąd Najwyższy oddalił skargę kasacyjną w dniu 17 kwietnia 2015 r. (III CSK 272/14).

Sąd Apelacyjny zwraca uwagę na przytoczone okoliczności faktyczne przez powoda stanowiące uzasadnienie żądania pozwu i ustalenia faktyczne Sądów obu instancji w tym zakresie. Ponadto zauważa, że w treści apelacji w sprawie strona powodowa odwoływała się do tego, że podziela stanowisko Skarbu Państwa, w sprawie o zasiedzenie przez tenże nieruchomości i podnosiła, że nie jest w stanie wskazać właściciela nieruchomości, a nadto że po uregulowaniu stanu prawnego nieruchomości jej właściciel wystąpi do Gminy z roszczeniem o rozliczenie z zarządu sprawowanego przez Gminę (k. 490 akt I C 674/11). Nieruchomość trafiła pod zarząd Gminy w roku 2000, w związku z przekształceniami własnościowymi przedsiębiorstwa państwowego, a ustanowiony przez Sąd Rejonowy dla m. st. W. w W.w 2010 r. likwidator Spółki pozostawił nieruchomość w zarządzie Gminy w związku z likwidacją i wykreśleniem z rejestru spółki C. (...) S.A. co nastąpiło w 1971 r. (pozew k. 4 akt I C 674/11). W skardze kasacyjnej strona powodowa podniosła zagadnienie prawne dotyczące rozstrzygnięcia czy w przypadku gdy właściciel nieruchomości nie jest znany, a nieruchomością zarządza inna osoba prowadząca jego sprawy bez zlecenia to czy przysługuje jej roszczenie – legitymacja materialno prawna do dochodzenia we własnym imieniu, na rzecz właściciela nieruchomości zapłaty wynagrodzenia za bezumowne korzystanie z niej; drugim zagadnieniem prawnym była wykładnia art. 752 k.c. w zw. z art. 224 i 225 k.c. z podkreśleniem funkcji ochronnej prowadzenie cudzych spraw bez zlecenia.

Na marginesie Sąd Apelacyjny zauważa, że z treści pozwu wynikało, że Gmina po 2010 r. sprawowała zarząd w imieniu likwidatora Spółki, który powierzył Gminie jego sprawowanie, co wynika z twierdzeń pozwu, a co może mieć znaczenie dla oceny działań Gminy.

Wskazane powyżej okoliczności wynikają wprost z twierdzeń strony powodowej, bądź ustaleń Sądów.

Skarżąca jako podstawę skargi wskazała art. 403 § 2 oraz określający właściwość sądu art. 405 k.p.c. powołała się na nową okoliczność, polegającą na tym, że Sąd Okręgowy w K. w jednej ze spraw wyraził pogląd, że Gmina jest legitymowana w sprawie do dochodzenia roszczeń z art. 224 k.c. i art. 225 k.c. pomimo braku prawomocnego wpisu w księdze wieczystej prawa własności. W sprawie o sygn. I C 1369/15 Sądu Okręgowego w K. orzeczenie zostało wydane w sytuacji rozpoznawania sprawy po częściowym uchyleniu orzeczenia przez Sąd Apelacyjny, a następnie także Sąd Najwyższy i dalszego przekazania sprawy do ponownego rozpoznania przy w istocie braku wcześniejszego końcowego orzeczenia, po uchyleniu orzeczeń Sądu Okręgowego i Sądu Apelacyjnego. W konsekwencji Sąd Okręgowy wskazał na związanie w sprawie poglądami Sądów wyższej instancji.

Skarżąca nie sprecyzowała podstawy wznowienia z art. 403 § 2 k.p.c. którą może być późniejsze wykrycie prawomocnego wyroku, dotyczącego tego samego stosunku prawnego, albo wykrycie takich okoliczności faktycznych lub środków dowodowych, które mogłyby mieć wpływ na wynik sprawy, a z których strona nie mogła skorzystać w poprzednim postępowaniu. W sprawie nie zachodzi przesłanka wykrycia wcześniej wydanego prawomocnego wyroku dotyczącego stosunku objętego postępowanie którego dotyczy skarga, gdyż takiego brak i na to skarżący się nie powołuje. K. W. w komentarzu do tego przepisu stwierdził „omawiana podstawa jest spełniona tylko wtedy, gdy wykryty prawomocny wyrok był już prawomocny, zanim zapadł wyrok w postępowaniu, którego wznowienia się żąda” (LEX 2016).

Sąd Apelacyjny dokonał rozważenia zachodzenia pozostałych dwóch przesłanek. Sąd Najwyższy w uchwale 7 sędziów - zasada prawna - z dnia 21 lutego 1969 r. III PZP 63/68 stwierdził, że „środek dowodowy, który powstał po uprawomocnieniu się wyroku, nie stanowi podstawy wznowienia postępowania przewidzianej w art. 403 § 2 k.p.c. (OSNC 1969/12/208). Skarżąca nie powołuje okoliczności faktycznej którą podnosiłaby w postępowaniu w postaci twierdzeń w tym nie potwierdzonych dokonanyimi ustaleniami faktycznymi. Także nie wskazała na to, że znała okoliczności faktyczne a tylko nie dysponowała wówczas odpowiednimi dowodami, gdyż wówczas nie podnosiła twierdzeń do których obecnie odwołuje się. (por. Komentarz do art. 403 k.p.c., K. Weitz, LEX 2016tezy od 19 do 28).

W nawiązaniu do powyższego należy zauważyć, że skarżąca powołuje się na pogląd prawny wyrażony w uzasadnieniu nie prawomocnego wyroku, który ponadto nie został rozwinięty, przy odwołaniu się do innej podstawy rozstrzygnięcia i w innych okolicznościach i stanie procesu. W przywołanej sprawie Sądu Okręgowego trwało postępowanie, które nie było zakończone, co wywoływało implikacje procesowe. W sprawie objętej skargą postępowanie zostało prawomocnie zakończone. W związku z powyższym, nie odnosząc się i nie dokonując oceny tak rozstrzygnięcia, jak i poszczególnych stwierdzeń w uzasadnieniu wskazanego w skardze orzeczenia Sąd Apelacyjny przedstawia poniżej własne stanowisko odnośnie skargi.

Zdaniem Sądu Apelacyjnego, powołanie w skardze o wznowienie postępowania zdarzenia w postaci wyrażenia poglądu prawnego przez Sąd I instancji, w nieprawomocnym orzeczeniu, w innym stanie procesowym, nie stanowi okoliczności faktycznych, ani środków procesowych o których mowa w art. 403 § 2 k.p.c.

Z przedstawionych przyczyn Skarżąca nie powołała w istocie rzeczy ustawowej podstawy wznowienia postępowania, co skutkowało odrzuceniem skargi – art., 410 § 1 k.p.c..

SSA Jerzy Bess SSA Jan Kremer SSA Sławomir Jamróg